

Павлова А. К.

<https://orcid.org/0000-0001-6214-8738>

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

ПОШУК АВТЕНТИЧНОГО «Я» В МЕДІАТИЗОВАНОМУ ПРОСТОРИ: ЕТИКА СВДЧЕННЯ ТА ВИМІРИ ЖИВОГО ДОСВІДУ В ТЕКСТАХ М. ТУМАРКІН, А. ЧЕХА, А. ДРОНЯ

У пропонованій роботі простудійовано трансформації моделі людини в сучасній есеїстиці на прикладі текстів М. Тумаркін, А. Чеха, А. Дроня. Авторка зосереджує увагу на концепції автентичності як стратегії інтелектуального опору цифровій фрагментації досвіду. Актуальність розвідки обумовлена потребою гуманітаристики в пошуку механізмів збереження суб'єктності в епоху інформаційного шуму та «глянцевого» сторітелінгу. Наразі публічним контентом стає навіть приватний біль, унаслідок чого суверенність «я» опиняється під загрозою. Магістральна проблема – конфлікт між вимогою медіа до «чистих» героїчних наративів та реальним досвідом фаталізму, втоми й вразливості, представлених авторами. Феномен автентичності авторка простежує через аналіз стратегій комунікації особистого досвіду в текстах М. Тумаркін, А. Чеха, А. Дроня як способів подолання медіатизованих шаблонів. У моделі людини, репрезентованій А. Чехом, акцентовано на «анатомії» вразливого буття, яке нівелює пафос, надаючи перевагу чесній присутності свідка-учасника. Публіцистика М. Тумаркін трансформує пам'ять на своєрідний засіб подолання соціальної анестезії, скорочуючи дистанцію між людиною і травмою. У розвідці констатовано, що автори використовують письмо як форму комунікативного опору системному спрощенню людської сутності. Завдяки аналізованим текстам інтелектуалів продемонстровано перехід есеїстики від інформування до етичного кураторства. У центрі пропонованої авторами моделі – конституювання права на нелінійний життєвий досвід, який не піддається повній цифровій обробці. В умовах медіатизації інтелектуальна публіцистика залишається бастіоном «живого голосу», де справжність виявляється в процесі чесного свідчення.

Ключові слова: соціальні комунікації, автентичність, медіатизація, етика свідчення, модель людини, сучасна есеїстика, живий досвід, цифрова фрагментація.

Постановка проблеми. Актуальною потребою в сучасній гуманітаристиці постає переосмислення моделі людини, оскільки ідентичність опинилася в епіцентрі тотальної медіатизації та цифрової фрагментації досвіду. Зокрема, сама природа суб'єктивності зазнає докорінних змін, оскільки соціальні комунікації своєрідно перетворюють феномен переживання людиною власного існування на сегмент публічного контенту. На нашу думку, проблема полягає в тому, що і поняття «автентичність» у ході медіатизації змінюється, оскільки на цифрових платформах відбувається заміна живого досвіду конкретної особистості чимось спрощеним, як-от героїчними наративами або візуальними стереотипами. Наприклад, воєнна публіцистика А. Чеха стає засобом деконструкції цього глянцевого, натомість пропонуючи реальне в реальному – «анатомію» вразливого та

фізіологічного буття. І, якщо уважно роздивитись, то цей конфлікт виникає між вимогою медіапростору до «чистого» сторітелінгу та реальністю, яка подана автором через категорії фаталізму, втоми та відмови від пафосу.

Окрім того, може загострювати проблему ще й етичний аспект – це збереження суверенності власного «я» без перетворення на «маріонеткового чревомовця» для потреб зовнішнього глядача. Компаративний аналіз текстів А. Чеха, А. Дроня та М. Тумаркін щодо стратегій самозбереження особистості допомагає виявити механізми опору системному спрощенню людської сутності. Постановка проблеми вимагає аналізу того, чи здатна сучасна література повернути людині право на «нешліфовану» правду. Це виклик часу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових студіях (В. Соловйова, Б. Хана,

В. Сміла тощо) проаналізовано глибоку кризу моделі «homo digitalis» (людини цифрової), якій протиставляється концепція «людини вразливої». До прикладу, у праці «Етика як продукт цивілізації та стрижень науки і соціального прогресу: уроки минулого і проблеми сучасності» (2023) професор В. Соловійов досліджує фундаментальну роль етичних норм як головного чинника суспільного добробуту та стабільності. Автором констатовано, що без усвідомленої трансформації комплексу етичних імперативів неможливо ефективно реформувати соціально-економічну сферу сучасного соціуму. З-поміж пріоритетних аспектів – раціональне залучення також наукового потенціалу для подолання сучасних криз і конфліктів. Методологічно дослідження вибудовується навколо глибокого аналізу цивілізаційних показників у різні історичні періоди. Це дозволяє краще зрозуміти механізми впливу етики на поведінку людини, і, безумовно, такий підхід є надзвичайно актуальним [4].

У книзі «Паліативне суспільство» (2020) відомий німецький філософ корейського походження Б.-Ч. Хан аналізує сучасну фобію болю, яка призводить до тотальної анестезії всіх сфер нашого життя. На думку автора, постійне прагнення комфорту та уникання конфліктів позбавляє людину здатності до глибоких переживань і справжнього розвитку. Критично ставиться автор і до так званої диктатури позитиву, яка, зрештою, призводить до втрати сенсу. За твердженням мислителя, у сучасному світі навіть різноманітні твори мистецтва, яке за прагматикою покликане змінити людину і світ, стають якимись «надто приємними», втрачаючи свою здатність кидати виклик або спричинити біль, розчарування, тривогу, спонукати до осмислення й переосмислення. Отже, така анестезія духу робить людину вразливою, і усе це призводить до деградації справжньої близькості [9].

Вважаємо доречним долучити до інтегративного аналізу моделі людини працю В. Сміла «Як насправді влаштований світ» (2022). У фокусі дослідження чесько-канадського вченого й політичного аналітика – фундаментальні матеріальні та енергетичні основи нашої цивілізації. Автором послідовно спростовано поширені міфи про миттєвий перехід до повністю відновлюваної енергетики без шкоди для глобальної економіки. З-поміж іншого, науковцем детально описано залежність людства від чотирьох «стовпів» сучасності: цементу, сталі, пластику та азотних добрив. Розвідка спонукає до критичного осмислення сучасного світу і всього, що в ньому відбувається [11].

Постановка завдання. Метою статті є дослідження феномену справжності через аналіз сучасної публіцистики, де особиста пам'ять та живий досвід стають фундаментом для чесного діалогу з реальністю поза межами медіатизованих шаблонів. Авторка прагне розкрити механізми подолання анестезії сучасного «паліативного» світу через граничну відвертість документального та есеїстичного письма. Це актуалізує пошук ідентичності.

Виклад основного матеріалу. У публіцистиці М. Тумаркін модель людини постає як складна архітектоніка пам'яті, де особиста ідентичність нерозривно пов'язана з проживанням колективних травм минулого. Ця структура не вирізняється штучною цілісністю та однорідністю. Варто зауважити, що аналіз інтерв'ю М. Тумаркін дозволяє виокремити унікальну модель людини, яка конституційована на засадах радикальної анти-сценарності та відмови від комфортних медійних шаблонів. Образ особистості в есеїстиці – це вже не завершений літературний персонаж, а процесуальна присутність, яка виявляється через «сублимації» нараторки. У такому розумінні людина в публіцистиці не має перетворюватись на об'єкт сповіді або носія готової істини. У аналізованих текстах особистість – це «тіньовий ефект», який вказує на складні, непізнавані, почасти трансцендентальні пласти досвіду, і їх неможливо вивести на рівень чистої свідомості. Отже, модель людини у М. Тумаркін – це суб'єкт, який існує і діє в режимі реального часу, реагуючи на травму чи втрату без фільтрів «правильного» сторітелінгу, названого небезпечним «культулом». Особливо важливою є антропологія мови, оскільки авторка обстоює індивідуальне право людини на «забруднений» синтаксис та емоційну «задишку». Цей фактор стає специфічним актом спротиву медійному прагненню «згладити» чи уніфікувати індивідуальність.

І замість того, щоб спрямовувати читача, відбувається його інтелектуальне «смикання». Це є етичним вибором, який описано так: «Моє читачецьке бажання полягає в тому, щоб письменник гостро, чесно і в режимі реального часу реагував на свій матеріал, тобто під час дослідження, роздумів, у процесі роботи над ним, під час написання, і щоб ця реакція не була відфільтрована через задалегідь існуючий шаблон. Мемуари – ширше дослідження – мемуари – ширше дослідження. Раз-два-раз-два» [10].

Для порівняння, така модель «сирого», невідфільтрованого досвіду перегукується з публіцис-

тикою А. Чеха, створюючи спільну платформу для нової етики свідчення. Обидва автори відкидають роль «апологетів» чи «соціальних коментаторів», обирають шлях прямого, подекуди болючого контакту з реальністю, де людина визначається не своєю історією, а своєю присутністю та здатністю не бути «зручною» для споживача масової інформації.

Проаналізований публіцистичний метод М. Тумаркін (порівняно з підходами А. Чеха та західним літературним каноном) уможливило реконструкцію моделі людини, зображену в текстах: це суб'єкт, який чинить активний супротив стилістичній та етичній асиміляції. Відкрито атаковано авторкою патріархальні та неокolonіальні стандарти «стриманості» та «лаконічності», які в масовій комунікації часто маскують заборону на щире вираження чужорідного досвіду чи травми. Також нею переосмислено сам образ автора: це вже не відсторонений експерт, а вразливе тіло, що проходить крізь екстремальні випробування під час письма, буквально «пітніючи в рушниках» над текстом [7]. Її модель «людини, що не знає», легітимізує рух навпаки в темній кімнаті, де відсутність задалегідь підготовленої структури стає ознакою інтелектуальної чесності. Аналізуючи образ авторки, Дж. Армстронг у рецензії на книгу М. Тумаркін «Інша земля: мандрівка з моєю донькою» (2010) резюмує: «Будучи незмінно красивою, чуттєвою та ретельно вибудованою реконструкцією минулого життя, загалом знайомого багатьом мігрантам, книга «Батьківщина» (Mother Land) затьмарює безліч подібних мемуарів завдяки тому, що вона свідомо функціонує на двох рівнях: вузький фокус, обмежена кількість персонажів і буденні події долають власні межі та підносяться до статусу універсального міфу про втрату» (16 серпня 2008 року) [7].

До речі, авторська стратегія М. Тумаркін перегукується з екзистенційною оптикою Артема Чеха, який у своїй військовій публіцистиці так само відмовляється від ролі компетентного ідеолога на користь фіксації розгубленості та побутової правди. Есеїстка вводить у міжнародний дискурс поняття «забрудненої» мови, стверджуючи, що англійський синтаксис потребує втручання живих акцентів діаспори, аби не перетворитися на стерильний інструмент контролю.

Дослідниця травми критикує сучасну одержимість сторітелінгом, вважає, що втискання людського болю в логічну поведінкову основу лише розмиває та викривляє справжність трагедії. Серед проблем, які порушує з особливою гостро-

тою авторка, – етичне дистанціювання, де звичайного формального погодження героя на інтерв'ю завжди недостатньо, якщо існує розрив у визначенні чи соціальному статусі. Таким чином, пропонує нею модель взаємодії з «іншим» структурована на принципі постійної, динамічної згоди, що визнає право травмованої людини на зміну думки або вето на певні фрагменти досвіду. Тут постає антитетичність, адже мислителька протиставляє свій метод «гладким» документальним текстам. Вона актуалізує провокацію та емоційну «задишку», і це створює ефект когнітивного дисонансу, змушує читача мислити в режимі реального часу. У текстах наявна деконструкція сентенції «Час лікує всі рани»: М. Тумаркін переконує, що минуле є активною силою в теперішньому, яку неможливо просто «перерости» чи «виправити» [12, с. 176–177].

Центральним пунктом концепції австралійської авторки українського походження стає викриття ідеологічного підтексту популярних літературних епітетів: «Неможливо не помітити, як часто хвалять науково-популярні книги, використовуючи певні слова: стриманий, лаконічний, потужний, напружений, поміркований. Мабуть, найбільш показовим із них є «несентиментальний» – хороші книги про складні речі безкомпромісні й ні на секунду не сентиментальні. Ці хороші книги не переповнені надлишком емоцій, про які ви говорите, не зіпсовані перебільшеннями й надмірностями. І тому багато висококласних, витончених літературних традицій виглядають дуже по-дитячому... Зв'язок із неокolonіалізмом і патерналізмом гранично прямий» [10].

Як бачимо, за такого підходу публіцистика перетворюється на територію етичного спротиву, де сутність людини визначається не здатністю до асиміляції, а здатністю залишатися незручною, емоційною та фрагментарною. Якщо говорити про обох авторів, то і М. Тумаркін, і А. Чех, не прагнуть «вести читача за руку», а навпаки виривають його із зони комфорту. І це демонструє крихкість людської когнітивної архітектури. Згідно з такою методикою, неправильне розуміння людини, яка опинилась перед тобою, часто виникає саме через прагнення впорядкувати її біль у зрозумілий для мас «бульйон» оповідання. Зрештою, модель людини в есеїстці – це суб'єкт, який має право на «зморшкуваті» речення та відсутність доказів своєї аксіоматичної істини, що руйнує будь-яку патерно-симетричну «праску» традиційного репортажу. Це повернення до тілесного і чуттєвого досвіду стає єдиним способом протистояти

тотальній медіатизації, яка намагається перетворити живу присутність на відфільтрований і безпечний культурний продукт.

Рецензентка творів М. Тумаркін австралійська літературна критикиня Дж. Армстронг зазначає про «дискусію, що зигзагами переходить від яскравих ілюстрацій до особистих одкровень, від зворушливих зарисовок до войовничої полеміки, від відсилок до імпровізацій, від літератури до філософії» [7].

На основі текстів М. Тумаркін можливо простежити архітектоніку антропологічної моделі. В епіцентрі такої структури – концепція абсолютної суверенності особистості, яка заперечує можливість використання людини як «матеріалу» для авторських інтерпретацій. Щодо актуалізованої проблеми «живого маріонеткового чревомовлення», то тут справжньою цінністю визнається право суб'єкта залишатися недоступним, незрозумілим і невіддільним літературному обрамленню. Отже, людина – це не «глиноподібна» істота, яку можна втиснути в рамки персонажа: вона має власну когнітивну архітектуру, що існує поза словами публіциста. Справжня сутність людини виявляється в її антиколективізмі, тобто йдеться про органічну нездатність розчинятися в натовпі, маршах чи конференціях, що є наслідком досвіду життя в умовах радянського тоталітаризму та повсюдного антисемітизму [12, с. 76].

Аналізуючи категорії етики, які опрацьовує М. Тумаркін, варто передусім виокремити категорію дружби, яку вона вважає справжньою, радикальною формою близькості. Саме дружбу письменниця підносить вище за державні інституції, ідеологічні коаліції чи навіть нуклеарну сім'ю. Очевидно, що дружба для неї – це «живий архів» розривів і травм, простір, де гідність не є хитким становищем, а людина цінується не за свої досягнення, а за сам факт свого існування. Есеїстка демонструє глибоку недовіру до інститутів (університетів, держав), стверджуючи, що вони ніколи не відповідають людині взаємністю, тому справжні цінності можуть виникати лише в горизонтальних зв'язках: між учителем і учнем, бабусею та онуком, або навіть між випадковими незнайомцями. Вона розглядає творчість як «війну за читача», але не в сенсі маркетингового залучення, а як акт граничної поваги, що вимагає від аудиторії швидкості думки та відмови від «перерв на чай».

Етичний вимір роботи М. Тумаркін полягає у визнанні того, що життя іншого завжди більше, ніж будь-який текст про нього. Це усвідомлення змушує авторку жити у постійному страху перед

оскверненням чужого болю. Її метод «зшивання» історії через діалог двох голосів показує, що справжня близькість не скасовує дистанції, а навпаки робить очевидними нерівності доль і трагізм геополітичних розривів. Зрештою, сутність людини – це здатність окремих особистостей втручатися там, де держава зазнає краху, створюючи зони «радикальної близькості», які захищають від м'якого або жорстокого знищення системою.

Особливе місце у цьому світовідчутті посідає відмова від спрощених наративів про виживання, що авторка формулює через метафору в системі «Я – Інший»: «Зрештою, люди – це не ваші чи чийсь ще персонажі. Ви не можете формувати їх, змушувати служити вашим цілям, вичавлювати з них усе, що захочете. Люди, як правило, вже сформовані, глибоко вкорінені, своєрідні, мають свої особливості. У них немає нічого глиноподібного. Вони існують поза вашими словами» [10].

Отже, публіцистика М. Тумаркін постає своєрідним маніфестом людської неповторності, непередбачуваності, і тут простежується головна цінність: здатність залишатися собою попри все, попри вплив популярних ідеологій ідеологій, попри різні створені медійні сценарії.

Звернемося до публіцистики А. Чеха, за тесами якого також можна реконструювати складну поліаспектну модель сучасної людини. Тут актуалізовано постать «свідка-учасника», чия ідентичність гартується у граничних станах між цивільним побутом і суворою реальністю війни. Це втілення вразливої, але чесної присутності в моменті. Аналіз есею А. Чеха для «The New York Times» «Я прийняв те, що можу померти» дозволяє виокремити, окрім інших внутрішніх структур, модель справжності, основою якої є гранична чесність перед самим собою, а також відмова від будь-яких ілюзій [8].

Образ воїна у засобах масової комунікації часто представлено завдяки зовнішнім атрибутам (обладунки, зброя тощо). На протигагу усталеним уявленням та сценаріям публіцист презентує модель ідентичності, яка релевантна з аскетичністю, оскільки вона акцентує не на формі, а на змісті, не на зовнішніх, а внутрішніх характеристиках. Передусім ознакою справжності у цього автора постає така важлива риса, як осмислення та прийняття фаталізму.

Справжність на війні, на думку А. Чеха, це здолання якогось внутрішнього рубікону, оскільки людина щомиті опиняється в помежовій ситуації, і, зрештою, приходиться момент визнання ймовірної

загибелі як здійсненого факту. Здавлося б, що таку ситуацію можна було б назвати деструктивним песимізмом, але для есеїста – це спосіб виробити психологічну загартованість, відомившись від ілюзії на дивовижний порятунок. Ця фальшива надія на виживання в умовах сучасної високотехнологічної війни, на думку письменника, не рятує, а виснажує бійця.

Щодо атрибутів моделі людини, то в такому контексті – це внутрішній мир, а не агресія, це усвідомлене прийняття неминучого, контрастів між смертю як драмою та смертю як статистичним звітом. Таким чином, варто звернути увагу на трансформацію етичного виміру, що простежується автором від персоналізованих трагедій 2015 року до сучасних деперсоналізованих втрат. Однак ця справжність – це не просто вміння особливим чином сприймати жахіття війни, наприклад, розстріл родини, яка тікає від війни чи голод маріупольців. Йдеться про збереження емпатії, незважаючи на професійні функції. Виникає етична амбівалентність: любов і обов'язок, оскільки оцінюючи сутність справжності, потрібно визнати власну вразливість та відверто зізнатися, що, як кожна людина, А. Чех хоче бути поруч із рідними в столиці, а не в окопах «на нулі».

Отже, з'ясовується, що герой твору – це не професійний убивця, а врешті-решт «цивільний у формі, люблячий батько і чоловік. Уся його сила й енергія тримається на спогадах про родину, затишний дім, звичне життя, і це допомагає вижити під шквалом снарядів. Це той самий «тихий героїзм», який виокремлює його як особистість: «Я заборонив собі вірити, що я і люди, яких я люблю, виживуть. Існувати в такому стані важко, але прийняти можливість власної смерті необхідно кожному солдату... Печаль, звичайно, є: найбільше я хочу бути з дружиною, яка все ще в Києві з моїм сином. Я хочу жити з ними, а не загинути десь на передовій. Але я прийняв можливість своєї смерті як майже здійснений факт. Перехід цього Рубікону мене заспокоїв, зробив сміливішим, сильнішим, урівноваженішим. Так має бути й тим, хто свідомо ступає на стежку війни» (цит. за П. Горлач) [2].

Якщо говорити про проблему медіатизації сучасного культурного контексту, то варто зазначити, що тексти А. Дроня резонують із медіатизованою картинкою війни – у пріоритеті тут не видовище, а вимога стати безпосередніми учасниками складного інтелектуального процесу. Справжність, за А. Чехом, – це не прагнення довершено позиціонувати в кадрі, а збереження цілісності

людини у той час, як просто перед тобою руйнується весь світ [8].

Компаративний аналіз різножанрових текстів А. Чеха, А. Дроня та концепцій М. Тумаркін уможлиблює реконструкцію моделі людини, яка оприявнюється на тлі руйнації стереотипів медіатизації. У центр цієї моделі – людина, яка не прагне ставати об'єктом масового споживання, а обирає задля особистісного конституювання радикальну чесність та інтелектуальний фаталізм. Поетичні тексти А. Дроня, зокрема з його збірки «Тут були ми» [3] стають релевантними до цих констатацій. Твори автора переводять досвід війни як помежової ситуації в площину нової духовності та колективного заповіту:

Це є тіла наші,
що, буває, так легко ламаються,
коли їх витягують з-під землі.
Тут наші ліси, а тут – наші хрести.
А це є тіла,
що тільки за нас ламаються [1].

Якщо для А. Чеха прийняття смерті є індивідуальним інтелектуальним «переходом Рубікону» [5], то для А. Дроня цей акт трансформується у високу жертвовність, де «я» розчиняється в солідарному «ми» [3]. Справжність людини, справжність захисника, виражена у віршах, шукає метафізичне світло в окопній багнюці, перетворюючи репортажну точність на форму сучасного псалтиря:

Любов рие окопи і живе в них,
і гризе у них лід із розрізаної пляшки,
коли хоче пити у мінус двадцять.
Любов виходить на бойові чергування,
піднімається на позиції
з грижами, з температурами, із простатитами,
із контузіями, з астмами і алергіями,
з високою імовірністю
не повернутися,
з думками про когось
найважливішого.

Все зносить, вірить у все, сподівається всього,
все терпить! [1].

І А. Чеха, і А. Дроня можна віднести до митців, які проти творення медіатизованих героїв, оскільки медіатизація здатна замінити реальну присутність цифровим контентом. Компаративний аналіз низки текстів цих авторів доповнює позиція есеїстки М. Тумаркін, яка наголошує на небезпеці «маріонеткового чревомовлення»: учасники виняткових подій стають всього лиш засобами для авторської інтерпретації фактів. У нашому контексті доречним вважаємо проаналізувати книгу «Аксіоматика» про правду «забрудненого»

синтаксису та емоційної «задишки». Тут авторка захищає право людини залишатися незручною, недоступною та непідвладною логічному сторітелінгу. Вона, як і А. Чех у романі «Хто ти такий?» [6], легтимізує рух «навпомацки в темній кімнаті», де незнання та невпевненість стають ознаками вищої інтелектуальної чесності. Сутність людини в текстах, які ми студіювали, визначається не героїчними атрибутами, а здатністю зберігати емпатію та пам'ять у момент, коли інституції та звичні структури світу зникають.

Висновки. Порівнюючи тексти А. Дроня, М. Тумаркін та А. Чеха, такі різні за жанрами, за філософськими констатаціями, варто зазначити, що всі вони зорієнтовані на розкриття актуальної проблеми – у чому полягає справжність людини, її життя, її взаємодія з іншими людьми та світом загалом?

Справжні цінності, за М. Тумаркін, формуються в «радикальних формах близькості», як-от дружба чи безумовна вірність. А в есеях А. Чеха, наприклад, актуалізовано, що його автентичність тримається на пам'яті про дім і родину. Це стає єдиним реальним сенсом серед деперсоналізова-

ної статистики втрат. Зрештою, анатомія справжності – не про красиву картинку в кадрі, а про мужність бути фрагментарним, вразливим і справжнім у своїй відмові від медійного спрощення. Публіцистика А. Чеха, творчість А. Дроня та роздуми М. Тумаркін спільно формують етичний щит, що захищає людську сутність від тотальної цифровізації досвіду.

Таким чином, справжність у сучасному культурному дискурсі постає не як статичний факт, а як болісний процес постійного відвоювання власного голосу в хаосі чужих нарративів. Глибокі інтерв'ю та есеїстичні роздуми демонструють, що істина завжди межує з травмою, яку неможливо оминати або прикрасити зручними метафорами. Спроба зафіксувати реальність без ретуші вимагає від автора граничної відкритості до власного болю та досвіду інших людей. Справжнє проживання історії часто виявляється набагато складнішим за офіційні хроніки чи медійні образи. Це вимагає мужності. Лише через відмову від фальшивих ілюзій людина знаходить справжню ідентичність. Такий шлях є єдино можливим.

Список літератури:

1. Вірші, що повертають до реальності: творчість українського поета Артура Дроня. Радіо МАКСИМУМ. 2025. 20 лютого. URL: <https://maximum.fm>
2. Горlach П. «Я прийняв те, що можу померти»: у NYT вийшла колонка українського письменника Артема Чеха. *Суспільне Культура*. 2022. 31 серпня. URL: <https://suspilne.media/culture/276835-a-prijnav-te-so-mozu-pomerti-artem-ceh-napisav-kolonku-dla-nyt/>
3. Дронь А. Тут були ми : збірка поезій. Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. 112 с.
4. Соловйов В. П. Етика як продукт цивілізації та стрижень науки і соціального прогресу: уроки минулого і проблеми сучасності. *Наука та наукознавство*. 2023. № 1 (119). С. 102–120. DOI: <https://doi.org/10.15407/sofs2023.01.102>
5. Чех А. Точка нуль : збірка есеїв. Харків : Віват, 2017. 224 с.
6. Чех А. Хто ти такий? : роман. Чернівці : Meridian Czernowitz, 2021. 304 с.
7. Armstrong J. Judith Armstrong reviews 'Otherland: A journey with my daughter' by Maria Tumarkin. *Australian Book Review*. 2010. No. 320. URL: <https://www.australianbookreview.com.au/abr-online/archive/2010/april-2010-no-320/7374-judith-armstrong-reviews-otherland-a-journey-with-my-daughter-by-maria-tumarkin>
8. Chekh A. I'm a Ukrainian Soldier, and I've Accepted My Death. *The New York Times*. 2022. Aug. 30. URL: <https://www.nytimes.com/2022/08/30/opinion/ukraine-soldier-war.html>
9. Han B.-C. *The Palliative Society. Pain Today*. Berlin : Matthes & Seitz Berlin, 2020. 87 p. (Fröhliche Wissenschaft ; vol. 169).
10. It Won't Love You Back: An Interview with Maria Tumarkin / interview by S.S. Sandhu. *Los Angeles Review of Books*. 2020. URL: <https://lareviewofbooks.org/article/it-wont-love-you-back-an-interview-with-maria-tumarkin/>
11. Smil V. *How the World Really Works: A Scientist's Guide to Our Past, Present and Future*. London : Penguin Books, 2022. 336 p.
12. Tumarkin M. *Axiomatic*. Oakland : Transit Books, 2019. 224 p.

**Pavlova A. K. SEARCH FOR THE AUTHENTIC “I” IN MEDIATED SPACE:
THE ETHICS OF TESTIMONY AND DIMENSIONS OF LIVED EXPERIENCE
IN THE WORKS OF M. TUMARKIN, A. CHEKH, AND A. DRON**

This article explores the transformations of the «human model» in contemporary essay writing, drawing on the works of M. Tumarkin, A. Chekh, and A. Dron. The study focuses on the concept of authenticity as a strategy of intellectual resistance against the digital fragmentation of experience. The relevance of this investigation stems from the urgent need in the humanities to identify mechanisms for preserving subjectivity in an era of information noise and «glossy» storytelling. In a landscape where private pain is frequently commodified as public content, the sovereignty of the «I» remains under constant threat.

The central problem addressed is the conflict between the media’s demand for «pure» heroic narratives and the nuanced experiences of fatalism, fatigue, and vulnerability presented by the authors. Through an analysis of personal experience communication strategies, the author traces how M. Tumarkin, A. Chekh, and A. Dron utilize their texts to transcend mediatized templates. Chekh’s model of the individual emphasizes the «anatomy» of vulnerable existence, eschewing pathos in favor of the honest presence of a witness-participant. Similarly, Tumarkin’s journalism transforms memory into a tool for overcoming social anesthesia, narrowing the distance between the individual and trauma.

The investigation asserts that these authors employ writing as a form of communicative resistance to the systemic simplification of human essence. By analyzing these intellectual contributions, the study demonstrates a shift in essayism from mere informing to ethical curatorship. At the heart of the authors’ proposed model is the assertion of the right to a non-linear life experience that resists total digital processing. Under conditions of pervasive mediatization, intellectual journalism serves as a bastion of the «living voice», where authenticity is revealed through the process of honest testimony.

Keywords: *social communications, authenticity, mediatization, ethics of testimony, human model, contemporary essayism, lived experience, digital fragmentation.*

Дата першого надходження статті до видання: 24.04.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 11.05.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.05.2026